.

Tino a tajemství Srdce orloje
Tino
Méďa Meruňkáč
Tomáš Bek

.

Obsah

Předmluva 4

Kapitola první: Neobyčejný kluk ze dřeva 6

Ahoj. Jmenuji se Tino. 6

Kapitola druhá: Praha, která zapomněla čas 10

Kapitola třetí: Tajná chodba pod Staroměstskou radnicí 15

Kapitola čtvrtá: Golem, který nikdy neochutnal zmrzlinu 21

Kapitola pátá: Mužíček, který znal všechna tajemství Prahy 27

Kapitola šestá: Město pod městem 34

Kapitola sedmá: Řeka času 38

Kapitola osmá: Vodníci z Čertovky 43

Kapitola devátá: Socha, která čekala tři sta let 49

Kapitola desátá: Hlídači Zlaté uličky 55

Kapitola jedenáctá: Kniha vzpomínek 60

Kapitola dvanáctá: Strážce zapomenutého času 64

Kapitola třináctá: Zrcadlové bludiště 69

Kapitola čtrnáctá: Motýli přátelství 76

Kapitola patnáctá: Křídla odhodlání 81

Kapitola šestnáctá: Strom, který naslouchal tichu 86

.

Kapitola sedmnáctá: Poslední schod na Vyšehrad 91

Kapitola osmnáctá: Den, kdy se Praha znovu usmála 96

Kapitola devatenáctá: Když se znovu rozbušilo Srdce orloje 103

Epilog 110

.

Předmluva

Milí malí i velcí čtenáři,

každé město ukrývá svá tajemství. Některá jsou schovaná hluboko pod zemí, jiná vysoko ve věžích a další nosíme celý život ve svém srdci, aniž bychom o nich věděli.

Praha je plná příběhů. Stačí se na chvíli zastavit, pozorně se rozhlédnout a naslouchat. Možná pak uslyšíte, jak si staré domy šeptají, jak kamenné sochy ožívají nebo jak slavný orloj tiká trochu jinak, než si většina lidí myslí.

V tomto příběhu se seznámíte s **Tinem, dřevěným dobrodruhem** s velkým srdcem, nevyčerpatelnou zvědavostí a batůžkem, který ukrývá mnohem víc než jen výborné gelato od **GELAD'ORO**. Společně se vydáte na cestu plnou záhad, legend, humoru i nečekaných přátelství. Potkáte Golema, vodníky, tajemné skřítky i další obyvatele Prahy, které běžní lidé už dávno nevidí.

Ale možná zjistíte ještě něco důležitějšího.

Že opravdové poklady nejsou ze zlata. Jsou ukryté v odvaze, fantazii, přátelství, laskavosti, vzpomínkách a v čase, který věnujeme lidem, na kterých nám záleží.

Až knihu dočtete, možná se příště, při procházce Prahou, na chvíli zastavíte. Podíváte se kolem sebe jinýma očima. A třeba objevíte i svůj vlastní malý zázrak.

Tak si připravte batůžek, otevřete první stránku a vydejte se s Tinem za prvním dobrodružstvím.

Protože ty nejkrásnější příběhy začínají prvním krokem.

Tomáš Bek, autor

.

Věnováno našemu milovanému Timíkovi, nejlepšímu a nejvěrnějšímu psímu příteli.

Byl jsi naším světlem a připomínkou, že skutečný život se neukrývá v materiálním hluku ani v okázalém světle, ale ve věrnosti a lásce.

Děkujeme, že jsme s Tebou mohli být, byla to pro nás výsada a opravdové požehnání.

Tvůj lidský táta Tomáš, nejlepší lidská maminka Petra, ten nejlepší lidský brácha Deny a ta nejlepší lidská sestřička Nikolka.

Nikdy na tebe nezapomene.

Timiho parťáci.

.

Kapitola první: Neobyčejný kluk ze dřeva

Ahoj. Jmenuji se Tino.

A kdybys mě dnes potkal a zeptal se, kdo vlastně jsem, odpověděl bych ti jednoduše: **„Jsem sběrač příběhů.“**

Jenže když tenhle příběh začínal, myslel jsem si něco úplně jiného. Byl jsem přesvědčený, že mě čeká hledání velkého tajemství. Nakonec jsem ale našel něco mnohem cennějšího. Ale nepředbíhejme.

Nejdřív bych ti měl prozradit jednu důležitou věc. Nejsem obyčejný kluk, jsem totiž ze dřeva. Ano, opravdu. Nemám kosti ani svaly. Když mě někdo obejme, trochu zavoním lesem, a kdybych měl vlasy, určitě by mi každé ráno trčely na všechny strany. Dobrodruzi totiž nikdy nevypadají úplně upraveně. Aspoň podle mě.

Můj život začal v pražské řemeslné výrobně **GELAD'ORO**. Vonělo to tam po vanilce, smetaně, jahodách, pistáciích… a hlavně po nápadech. A právě tam si mě, z jednoho Starožitnictví na Starém Městě, přinesl Tomšos. Vyprávěl mi, že jsem byl schovaný vzadu pod starou dřevěnou truhlicí a pan starožitník mu říkal, že už ani neví, odkud jsem se tam vzal.

Ožil jsem v okamžiku, kdy mě Tomšos poprvé objal a moje srdce se naplnilo novou, dobrodružnou jiskrou.

Tomšos nevyráběl jen pravou italskou zmrzlinu, věřil, že každá příchuť dokáže lidem připomenout něco hezkého. Jednou mi řekl: **„Zmrzlina se jednou sní. Ale chvíle, které lidé prožijí spolu, zůstávají mnohem déle.“**

Tehdy jsem tomu moc nerozuměl. Říkal jsem si: **„To je zvláštní, vždyť zmrzlina je přece od toho, aby byla dobrá.“**

Tomšos se usmál. **„Jednou to pochopíš.“**

Pak mi dal malý, starý batůžek. **„Ten budeš nosit pořád u sebe.“**

.
Nakoukl jsem dovnitř. Byla tam mapa, zápisník, tužka a lupa. **„A proč zrovna lupa?“**

„Protože nejhezčí věci bývají někdy schované tak dobře, že je člověk přehlédne.“

Vždyť když je něco opravdu důležité, proč by se to schovávalo? Jenže Tomšos už dávno věděl něco, co jsem měl teprve objevit já.

Každé ráno jsme si spolu povídali. Já se většinou ptal na důležité věci. **„Budeme dnes dělat pistáciovou?“**

„Ano.“

„A mangovou?“

„Ano.“

„A bude nějaká i pro mě?“

Tomšos se smál. **„Ty myslíš pořád jen na naši zmrzlinu.“**

„Samozřejmě,“ odpovídal jsem. **„Dobrodruh bez zmrzliny není pořádný dobrodruh.“**

Jednoho rána jsem se probudil a všechno bylo trochu jiné. Nevím proč. Někdy to člověk prostě pozná. Dokonce i když je ze dřeva. Podíval jsem se na svůj batůžek, čekal připravený u dveří.

„Tak jdeme?“ zeptal jsem se. Jako by se maličko zavlnil. Možná se ti to zdá zvláštní, mně dnes už ne.

Tomšos mě vyprovodil ke dveřím. **„Kam jdeš, Tino?“**

Usmál jsem se. **„Ještě nevím.“**

„**To není moc dobrý plán.“**

.
„Naopak,“ namítl jsem. **„To je ten nejlepší. Když nevíš, kam jdeš, můžeš objevit něco, co jsi vůbec nehledal.“**

Tomšos přikývl. **„Tak šťastnou cestu.“**

Vyšel jsem ven, a přede mnou ležela Praha. Město věží, mostů, starých domů a tisíců příběhů.

.

.

Kapitola druhá: Praha, která zapomněla čas

Když jsem vyrazil do ulic staré Prahy, měl jsem pocit, že jsem vstoupil do pohádky. A to říkám já – dřevěný kluk. Nikdy předtím jsem neviděl tolik věží, věžiček, soch, domů a uliček pohromadě. Připadalo mi, že každý dům chce vyprávět svůj vlastní příběh.

Zastavil jsem se před jedním hodně starým. Na jeho fasádě byla vytesaná kamenná tvář. Měl jsem pocit, že se na mě dívá. **„Dobrý den,“** pozdravil jsem ji. Kamenná tvář samozřejmě nic neřekla, jen se mi zdálo, že maličko zvedla obočí.

„Komu to povídáš?“ ozval se vedle mě pán s aktovkou.

„Tomu domu.“

Podíval se nahoru. **„To je jen ozdoba.“**

Přikývl jsem. **„Možná.“** Ale stejně jsem měl pocit, že se ten dům usmál.

Šel jsem dál. Praha voněla po čerstvém pečivu, kávě a po dešti na starých kamenech. A taky po dobrodružství. Jenže čím blíž jsem byl Staroměstskému náměstí, tím víc se mi zdálo, že něco není v pořádku.

Lidí tam bylo spousta. Děti, rodiče, turisté, průvodci. Všichni stáli a čekali, ale skoro nikdo spolu nemluvil. Každý se díval jen jedním směrem – na **Staroměstský orloj**. Podíval jsem se také a hned jsem pochopil proč. Ručičky se nehýbaly, apoštolové zůstali schovaní. Ani kohout nezakokrhal, a to bylo divné. Podle mě má totiž každý správný kohout povinnost občas zakokrhat. I kdyby byl dřevěný.

Přistoupil jsem blíž. **„Halóóó?“**

Nic. **„Je tam někdooo?“**

Pořád nic. Už jsem se chtěl otočit, když se ozvalo tiché: **„Pssst...“** Zarazil jsem se. Rozhlédl se kolem. **„Pssst... dřevěný kluku...“**

.
Hlas přicházel shora. Zvedl jsem hlavu a málem jsem upadl. Na střeše orloje na mě zamrkal kohout.

„Ty umíš mluvit, slepičáku?“

Kohout se dotčeně narovnal. **„Samozřejmě. Ty snad ne, hračko!“**

„To je zajímavé.“

„Proč?“ řekl.

„Protože většina kohoutů, které znám, umí hlavně budit sousedy.“

Tentokrát se zasmál on. **„Já ale nejsem obyčejný kohout.“**

„To vidím.“

„Jsem ochránce pražského orloje.“

Chvíli jsme mlčky pozorovali nehybné hodiny. Pak jsem se zeptal: **„Co se stalo?“**

Kohout dlouho mlčel. Pak se podíval dolů na náměstí. Lidé stáli těsně vedle sebe, a přesto jako by každý byl úplně sám. **„Kdysi se tady lidé zastavili. Povídali si. Smáli se a naslouchali si navzájem. Dnes přijdou, podívají se... vyfotí se telefonem a zase odejdou.“**

Rozhlédl jsem se kolem. Měl pravdu. Nikdo neposlouchal houslistu na rohu, marně se snažil přehrát hluk města. Nikdo si nevšímal krásných domů. A skoro nikdo se nedíval druhým do očí. Většina měla hlavu skloněnou k telefonu a spěchala dál.

.

.
„A co s tím uděláme?“

Kohout se na mě podíval. **„To není otázka pro mě.“**

„Tak pro koho?“ rozhlédl jsem se okolo.

„Pro tebe, kamaráde.“

Zamrkal jsem. **„Pro mě?“**

Přikývl. **„Lidé si myslí, že zmizelo Srdce orloje.“**

Na okamžik se odmlčel. **„Jenže ono nikam nezmizelo,“** zašeptal.

„Tak kde je?“ zajímal jsem se.

„Schovalo se,“ odpověděl.

„To by mě zajímalo kam?“ řekl jsem zvídavě.

„Do úsměvu, který ti nikdo nevrátí, do podané ruky, které si nikdo nevšimne, do očí člověka, kolem kterého všichni jen projdou. A do obyčejných chvil, které dnes vypadají až příliš obyčejně.“

Chvíli jsem mlčel. **„Takže není ukryté v nějaké tajné skrýši?“**

Podíval jsem se na náměstí znovu. Tentokrát jsem neviděl jen turisty. Viděl jsem unavenou paní na lavičce, malého kluka, který se snažil upozornit tatínka na pouličního muzikanta a starého houslistu, kterému už nikdo netleskal. Najednou jsem měl pocit, že Praha šeptá něco, co většina lidí už dávno neslyší.

.

.

Kapitola třetí: Tajná chodba pod Staroměstskou radnicí

Jestli jsem si do té chvíle myslel, že nejdivnější věc, kterou v Praze potkám, bude mluvící kohout Žak, jak si říkal, tak jsem se pořádně spletl.

„Tak pojď,“ řekl.

„Kam?“

„Dolů.“

Podíval jsem se pod sebe. **„Jako… dolů dolů?“**

„Ano.“

„Myslíš pod zem?“

„Jo, nezdržuj.“

„Tam, kde jsou pavouci?“

Kohout si povzdechl. **„Pravděpodobně.“**

„A velcí?“

„Možná.“

Pevně jsem si přitáhl batůžek. **„Jen pro pořádek… já jsem ze dřeva. A pavouci si občas pletou dřevo se stromy.“**

Kohout Žak se rozesmál. **„Neboj. Když budeš stát moc dlouho, možná si tě spletou jen s lavičkou.“**

„To mě uklidnilo asi stejně jako vůbec.“

Najednou se ozvalo... **Krrrk...** Přímo pod orlojem se pohnul kamenný schod. Pak druhý. A mezi nimi se otevřela úzká tajná chodba.

.
„No páni...“

Kohout seskočil dolů. **„Jdeš?“**

„**Mám na výběr?“** zeptal jsem se.

„Máš.“

„A kdybych řekl ne?“

„Stejně půjdeš.“

Povzdechl jsem si. **„To jsem si mohl myslet.“**

Schody vedly hluboko pod radnici. Byly tak staré, že si možná pamatovaly úplně první lidí, kteří je postavili. Udělal jsem první krok. Vrznutí. Druhý. Křupnutí. Třetí. Prd. Zastavil jsem se. **„To jsem byl já, nebo ty schody?“**

Ze tmy se ozvalo: **„Obojí.“** Rychle jsem se otočil. Nikdo.

„Tak buď tady někdo je... nebo jsem snědl moc pistáciové.“

Kohout se usmíval. **„V Praze není dobré divit se všemu.“**

Vzduch byl chladný. Voněl kamenem, starým dřevem a něčím zvláštním. **„Proč to tady voní jako Vánoce?“**

„To nevím, já jím jen namočené zrní“ odpověděl kohout**.**

Po chvíli jsme vstoupili do veliké chladné síně. Po stěnách visely staré hodiny. Malé, velké, kapesní, přesýpací, sluneční. Nikdy jsem neviděl tolik hodin pohromadě. **„No teda...“**

.

.
„Líbí se ti?“ kokrhal kohout.

Leknutím jsem vyskočil snad metr do vzduchu. Přímo přede mnou stál neznámý muž. Na nose mu seděly kulaté brýle, z vesty trčely šroubováky a na hlavě měl malou lupu, jako by se chystal zkoumat ten nejmenší šroubek na světě.

„**Dobrý den,“** vykoktal jsem.

Usmál se. **„Jmenuji se Matěj.“**

„Vy jste hodinář?“

„Celý život.“

Rozhlédl jsem se. **„To musíte mít hodně práce.“**

„Ani ne.“

„Ne?“

„Nejtěžší není opravovat hodiny,“ řekl.

„Tak co?“ ptal jsem se.

Matěj se zadíval na orloj, jehož ozubená kola byla vidět až sem dolů.
„Připomínat lidem, proč vlastně čas mají.“

Nevěděl jsem, co tím myslí. Posadil jsem se vedle něj. Na dubovém stole bylo kulaté prázdné místo, jako kdyby tam kdysi něco leželo. **„Co tu bylo?“**

Matěj chvíli mlčel. **„Právě odsud se šířilo něco, díky čemu měl čas svůj smysl.“**

„A co?“ byl jsem zvědavý.

Usmál se. **„To ti nemohu říct.“**

.

„Proč?“

„Protože kdybych ti to řekl, přišel bys o celé dobrodružství.“

To byla zvláštní odpověď. Chvíli jsme jen poslouchali. **Tik. Tak. Tik. Tak.**

„Víš,“ řekl Matěj po chvíli, **„hodiny umí měřit minuty…“**

Přikývl jsem.

„…ale neumí změřit, kolik radosti jsi dnes někomu udělal.“

Zamyslel jsem se. **„To asi opravdu neumí.“**

„A přesto je to mnohem důležitější,“ pravil.

„Asi musíme najít to, co bylo v té kulaté díře,“ ukazoval jsem, **„to byl měřák radosti, nebo ne?“**

Matěj se usmál. **„Možná. Na cestu ale nebudeš sám.“**

„Nebudu?“

„Ne.“

„Potkáš někoho.“

„A koho?“

Matěj zavrtěl hlavou. **„Nebuď nedočkavý.“**

Vyšli jsme zpátky na denní světlo. Na náměstí bylo pořád plno lidí, jen já měl pocit, že se něco změnilo. Nedostal jsem mapu, ani klíč. Jen pocit, že nejdůležitější věci se nedají najít pod zemí. Jsou ukryté v lidech.

.

.

Kapitola čtvrtá: Golem, který nikdy neochutnal zmrzlinu

Když někdo řekne Golem, většina lidí si představí obrovského hliněného obra, který chodí po Praze a všechny děsí. Přiznávám se, já taky. Jenže jsem se spletl. A pořádně.

Matěj mě zavedl dlouhou kamennou chodbou k obrovským dveřím. Byly tak vysoké, že by jimi bez problémů prošla i žirafa. Kdyby ovšem nějaká žirafa někdy chodila po Starém Městě.

Na dveřích visela dřevěná cedule. **NERUŠIT. ODPOČÍVÁM.** A pod ní bylo menšími písmeny připsáno: **A NEKLEPAT.**

„To psal Golem?“ zeptal jsem se.

Matěj přikývl.

„Má hezké písmo.“

Matěj se usmál. Místo klepání se naklonil ke dveřím a tiše řekl: **„Kámen, hlína, dávný čas – pusť nás dovnitř mezi vás!“** vyslovil.

Asi nějaké parádní zaklínadlo.

Nejdřív se nestalo vůbec nic. Pak se země jemně zachvěla. **DUP. DUP. DUP.** Dveře se pomalu otevřely a ve tmě se objevily dvě velikánské oči. Pak nos, pak vousy, a nakonec celý Golem. Byl obrovský, měl ramena široká jako vrata od babiččiny stodoly a ruce větší než celý já. Ale oči... Ty měl tak hodné, že jsem na všechny strašidelné pověsti okamžitě zapomněl.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem.

„Nazdar,“ odpověděl.

Jeho hlas byl tak hluboký, až se ze stropu sesypalo trochu prachu. **„Promiň.“**

„Za co?“ řekl jsem.

.

„Já neumím mluvit potichu.“

„To ale vůbec nevadí.“

„Mně trochu ano,“ povzdechl si. **„Holubi se mě bojí.“**

Podíval jsem se na něj překvapeně. **„Vy máte rád holuby?“**

Přikývl. **„Každé ráno jim nosím drobečky.“**

„Ale vždyť se vás bojí.“

„Nechám je na zemi a schovám se za roh.“

„A funguje to?“

Chvíli přemýšlel. **„Moc ne.“**

„A proč?“

Podíval se na své obrovské nohy. **„Za roh se většinou nevejdu.“**

Musel jsem se smát. A Golem také. Najednou vůbec nevypadal jako obr. Spíš jako někdo, kdo by nerad komukoli ublížil. Sedli jsme si na kamennou lavičku.

„Už jste někdy ochutnal zmrzlinu.“

„Ne,“ odpověděl.

„Ani jednou?“

Zavrtěl hlavou.

„Tak dnes je ten správný den.“

.

.
Podal jsem mu kiwi sorbet od **GELAD'ORO**, Lenochoda Kiwíska, který mi Tomšos přibalil s sebou na cestu. Opatrně nabral úplně maličkou lžičku. Podíval se na ni. A pak... **LUP.** Zmizela. Zmrzlina i lžička.

Golem vytřeštil oči. **„Jejda."**

„**Co je?"** polekal jsem se.

„Spolkl jsem i lžičku."

„To se stává," řekl jsem.

„Opravdu?"

„Ne," řekl jsem vyděšeně.

Chvíli na mě koukal. Pak jsme se oba rozesmáli. A když se směje Golem, je to, jako kdyby se smála celá stará Praha.

Když jsme se uklidnili, zeptal jsem se: **„Vy jste nejsilnější v celé Praze, že?"**

Golem zavrtěl hlavou. **„To si lidé myslí."**

„**A není to snad pravda?"**

„Ne."

„Tak kdo je nejsilnější?"

Chvíli mlčel. **„Ten, kdo se umí zastavit kvůli druhému."**

Nechápal jsem. **„To přece není síla."**

„Ale je. Jen není vidět," zašeptal Golem.

Ta věta mi zůstala v hlavě, přesně jako některé písničky. Nejdřív jim nerozumíte a pak si je jednoho dne začnete pobrukovat.

.

„Já ti s hledáním Srdce orloje moc nepomůžu,“ řekl po chvíli.

„A proč?“

„Protože tohle není cesta pro obra.“

„Tak pro koho?“

Usmál se. **„Pro někoho, kdo se vejde do Celetné ulice a umí naslouchat.“**

V tu chvíli třikrát zaklepal na kamennou zeď. **Ťuk. Ťuk. Ťuk.** Ve zdi se otevřela malá dvířka. Vyšel z nich drobný mužík sotva po moje kolena. Měl zelenou čepici, dlouhý kabát, lucerničku a oči, které zářily, jako by pamatovaly celé dějiny Prahy. Podíval se na mě, pak na batůžek. A zase na mě.

„Tak už jsi konečně přišel.“

Zarazil jsem se. **„Ty, ty… ty mě znáš… skřítku?“**

Usmál se.

„Ještě ne. A jsem mužíček, ne skřítek, to je rozdíl,“ řekl hrdě.

„Tak proč jsi to řekl?“

„Protože jsem věděl, že jednou přijdeš.“

Podíval jsem se na Golema. Ten jen tiše přikývl.

„Tino,“ řekl mužík. **„Jsem František.“** Natáhl ke mně ruku.

Stiskl jsem ji. Byla malá, ale měl jsem pocit, jako bych právě podal ruku celé staré Praze. Tehdy jsem ještě netušil, že František nezná jen všechny pražské uličky, znal i lidská srdce, i to moje. A právě on mě měl naučit vidět to, co většina lidí každý den přehlédne.

.

.

Kapitola pátá: Mužíček, který znal všechna tajemství Prahy

„Tak půjdeme?“ usmál se František.

„A kam?“ zeptal jsem se.

„Do Prahy.“

Rozhlédl jsem se kolem. **„Vždyť v Praze už jsme.“**

František se zasmál. **„Tohle si myslí každý.“**

Nechápal jsem.

Vyšli jsme z Golemovy síně úzkou kamennou chodbou. Na jejím konci byly znovu malé dřevěné dveře. Tak malé, že bych kolem nich normálně prošel, aniž bych si jich všiml. František na ně zaklepal. **Ťuk. Ťuk. Ťuk.** Dveře se samy otevřely a za nimi byla zase Praha. A přece úplně jiná.

Slunce svítilo stejně jako před chvílí. Lidé chodili po ulicích, tramvaje cinkaly, jenže všechno působilo nějak... živěji. Domy jako by se usmívaly, stromy se lehce nakláněly jeden k druhému. A vítr voněl po makových buchtách a po příběžích.

„Vidíš nějaký rozdíl?“ zeptal se František.

Rozhlédl jsem se. **„Nevím.“**

Přikývl. **„To je v pořádku.“**

„Proč?“

„Protože ses teprve začal dívat.“

Šli jsme Mlýnskou ulicí. Najednou se zastavil.

„Poslouchej.“

.
Zaposlouchal jsem se. Nejdřív jsem slyšel jen lidi, pak tramvaj, pak zvony.

A pak... **„Počkej!“** vykřikl jsem.

„Copak?“

„Ten dům něco říkal.“

František se usmál. **„Ano.“**

„On opravdu mluví?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě.“

„A proč ho nikdo neslyší?“

„Protože lidé poslouchají jen sama sebe. Nebo v uších písničku.“ Chvíli jsme mlčeli. Od té doby jsem začal poslouchat mnohem pozorněji.

Po několika krocích kolem nás proběhl malý kamenný lev. Na krku měl červenou mašli. **„To jsem opravdu viděl?“**

„Ano, “ odpověděl František.

„Kam běží?“

„Má důležitou schůzku.“

„S kým?“

„S chrličem z Karlova mostu.“

„Aha.“ Pořád jsem nevěděl, jestli si ze mě František dělá legraci. Ale začínalo mě to bavit.

.

.
Najednou nad námi zakroužil holub. Pak druhý, třetí. Nakonec jich bylo celé hejno. Jeden přistál přímo přede mnou, podíval se na mě, a pak na kelímek čokoládové od **GELAD'ORO**, který jsem pevně svíral v ruce. Byla to moje poslední sladká svačinka sbalená na cesty. A Tomšosova belgická specialita.

„Ne!" křikl jsem.

Holub naklonil hlavu.

„Rozhodně ne, a ne a ne!" zopakoval jsem důrazně.

Zakručelo mu v bříšku.

František se smál. **„Myslím, že tě poznal."**

„Jak to?"

„Ví, že rozdáváš radost."

„Já myslel, že chce zmrzlinu. Už mám poslední."

„No právě," smál se František.

Povzdechl jsem si a otevřel kelímek Zajíce Čokouška.

„Dobře. Ale jen jednu… opakuji jednu malou lžičku."

Holub radostně zamával křídly a během několika vteřin kolem mě stálo sto dalších. Podíval jsem se na Františka. **„Tohle byla past, viď?"**

Pokrčil rameny. **„Holubi si zprávy předávají opravdu rychle."**

Když jsme pokračovali dál, čokoládový kelímek byl prázdný. A holubi spokojení. A mně to vlastně vůbec nevadilo.

František se na mě podíval. **„Mrzí tě to?"**

Podíval jsem se za odlétajícím hejnem. **„Ani ne."**

.
„A proč?“

Usmál jsem se. **„Protože jim zmrzlina udělala radost.“**

František nic neřekl, jen se spokojeně usmál. Měl jsem pocit, že právě čekal přesně tuhle odpověď.

Po chvíli jsme dorazili na malé náměstí. Uprostřed stála stará kamenná kašna, jenže místo vody v ní zářilo zlaté světlo. Přistoupil jsem blíž a v každé zlaté jiskřičce se objevil krátký obrázek. Holčička objímala babičku, tatínek učil syna jezdit na kole, dva kamarádi se smáli, pouliční hudebník hrál na housle, maminka četla pohádku.

„Co to vidíme?“ zašeptal jsem.

„Hezké chvíle.“

„A to světlo?“

„Každá jiskřička je jeden krásný okamžik ze Staré Prahy, který lidé s někým prožili.“

Bylo to nádherné. Pak jsem si ale všiml, že světla je překvapivě málo.

„Ona bývala větší?“ František přikývl.

„Zářila až po okraj.“

„Co se stalo?“

Chvíli mlčel. **„Lidé mají krásné chvíle pořád…“**

„Tak proč mizí?“

František se usmál. **„Nemizí. Jen kolem nich někdy proběhnou tak rychle, že si je ani nestihnou uložit do srdce. Maximálně tak do telefonu. A to musíš změnit.“**

.
Podíval jsem se znovu do zlaté hladiny. Najednou jsem pochopil, proč se zastavil orloj. Ne proto, že se rozbily hodiny, ale proto, že lidé přestávali nacházet čas na to nejdůležitější. **Na sebe, na rodinu a na blízké.**

František se na mě podíval. **„Jsi připravený?“**

„Na co?“ řekl jsem.

Usmál se. **„Na toho, kdo bude potřebovat tvoji pomoc.“**

.

.

Kapitola šestá: Město pod městem

„Kam jdeme?“ zajímalo mě.

„Na začátek. Tam, kde se rodí čas.“

To mě zarazilo. **„Copak se čas někde rodí? Já myslel, že prostě tiká.“**

Šli jsme dlouhou chodbou. Byla tichá. Tak tichá, že jsem slyšel vlastní kroky. A pak ještě něco. **Tik... Tak... Tik... Tak...**

Po chvíli jsme vyšli z chodby a přede mnou se otevřelo něco, na co nikdy nezapomenu. Nebyla tam jeskyně, nebyl tam sál. Byla tam řeka. Ale místo vody v ní plynulo znovu zlatavé světlo. Pomaloučku, jako kdyby nikam nespěchalo. Sedl jsem si na břeh. **„To je pramen z kašny?“**

„Každá prožitá chvíle zanechá na světě stopu. A ze všech kašen Prahy všechny končí tady - v Řece času.“

Sedl jsem si úplně potichu na břeh. **„Takže když si lidé udělají čas jeden na druhého... a prožijí něco krásného…“**

„Řeka sílí,“ řekl František.

„A když pořád jen spěchají?“ zeptal jsem se.

František se zadíval na hladinu. **„Jednoho dne vyschne.“**

Místy bylo zlaté světlo jen tenounké. Jako malý potůček. **„Víš...“** postavil jsem se, **„Tomšos vždycky říkal, že nejlepší zmrzlina není ta, kterou člověk sní nejrychleji.“**

„A jaká tedy?“

„Ta, u které se někdo zastaví.“

.

.
František se usmál. **„Myslím, že rozumí času víc než leckterý hodinář.“**

V tu chvíli se hladina řeky rozvlnila a ze zlatého světla se pomalu oddělila malá dřevěná loďka. Sama připlula až k našim nohám.

„To je naše?“ zeptal jsem se.

František přikývl.

„Kam poplujeme?“

„Tam, kde nás bude někdo potřebovat.“

„A víš, kdo to je?“

František se usmál. **„Ne.“**

„Tak jak ho najdeme?“

Podíval se na můj batůžek. **„Nebudeme hledat my.“**

„Tak kdo?“

„Najde si nás sám,“ řekl moudře.

Nastoupili jsme do loďky. Bez jediného záběru se tiše odlepila od břehu a řeka nás pomalu nesla do tmy.

.

.

Kapitola sedmá: Řeka času

Loďka tiše klouzala po Řece času. Nikdo nemluvil. Jen voda... nebo vlastně čas.… tiše šuměl kolem nás a obklopoval nás vzpomínkami. Seděl jsem na přídi a přemýšlel.

„Františku?“

„Ano?“

„Myslím, že začínám něco chápat.“

„To je dobře.“

„Ale zároveň tomu vůbec nerozumím.“

František se usmál. **„To je ještě lepší.“**

Podíval jsem se do svého batůžku. Byl prázdný. **„Došla mi zmrzlina.“**

„Podívej se znovu.“

„Díval jsem se.“

„Tak ještě jednou.“

Povzdechl jsem si a… ozvalo se… **Cink.** Otevřel jsem batoh. A opravdu. Na dně ležel kelímek. Rakytníkový sorbet od **GELAD'ORO**.

„Jak...? Kdo… kdo ho tam dal?“

František se opřel. **„Tomšos ti neřekl všechna tajemství.“**

„To už jsem pochopil.“

„Tvůj batůžek se neplní zmrzlinou…“

„Ne?“ prohlížel jsem si nechápavě kelímek.

„Plní se radostí.“

.

.
Chvíli jsem na něj jen koukal.

„Když někomu pomůžeš bez toho, že za to něco čekáš... batůžek si to zapamatuje.“

Podíval jsem se na nový kelímek. Byl studený. A skutečný. **„Takže čím víc radosti rozdám...“**

„...tím víc jí budeš pro ostatní mít,“ řekl mužíček.

Usmál jsem se. **„To je docela chytrý batůžek.“**

„Není chytrý,“ František zavrtěl hlavou. **„Jen připomíná něco, na co lidé často zapomínají.“**

„Co?“ zeptal jsem se.

„Že dobro se nikdy nezmenšuje tím, že ho rozdáš.“

To se mi líbilo. Najednou loďka zpomalila a před námi se z mlhy objevil malý kamenný ostrůvek. Seděla na něm drobná postava. Kolena měla přitažená k hrudi, hlavu sklopenou, ani se nepohnula.

„Kdo to je?“ zašeptal jsem.

František chvíli mlčel a pak řekl. **„Někdo, kdo už dlouho věří, že na něj celý svět zapomněl. Mecháček z Petřína.“**

Vzal jsem do ruky rakytníkovou zmrzlinu. **„Myslíš... že právě proto se objevil?“**

František přikývl. **„Batůžek nikdy neví, co budeš dělat. Jen pozná, kdy nastala správná chvíle.“**

Pomalu jsme vystoupili z loďky. Postava pořád seděla bez hnutí. Udělal jsem několik kroků, pak jsem si vedle ní tiše sedl a František vyprávěl.

„Na Petříně, pod starým kaštanem, kde mech roste nejměkčeji ze všech, bydlel maličký zelený skřítek jménem Mecháček. Měřil sotva dvacet

.
centimetrů a nosil kabátek z mechových lístků. Když se usmál, mezi listy se rozzářili drobné světlušky.

Každou noc, když Praha usnula, vyrazil Mecháček na obchůzku. Zaléval květiny ranní rosou, narovnával pošlapaný mech a šeptal stromům pohádky, aby rostly silné a zdravé. Když některé dítě na Petříně ztratilo oblíbenou hračku, právě Mecháček ji často nenápadně položil tam, kde ji ráno snadno našlo.

Jen málokdo ví, že Mecháček střeží i jedno velké tajemství. Ve spleti kořenů pod Petřínem se ukrývá stará chodba vedoucí až do srdce Prahy. Tu otevře jen tomu, kdo má laskavé srdce a umí se radovat z maličkostí.“

Nic jsem neříkal a podal Mecháčkovi lžičku.

Po chvíli ke mně pomalu zvedl oči. Byly plné smutku. Ale úplně hluboko... jako by v nich pořád čekala malinká jiskřička.

A právě tehdy jsem poprvé pochopil, že někdy člověk nemusí zachránit celý svět. Stačí, když pomůže jednomu malému srdci znovu uvěřit v lepší dny. A možná právě tehdy se někde hluboko v útrobách starého orloje ozvalo tiché... **tik.**

.

.

Kapitola osmá: Vodníci z Čertovky

Loďka tiše doplula až k úzkému kamennému tunelu. Na jeho konci se objevilo denní světlo a čas se proměnil ve vodu. Byli jsme zpět v Praze. Té horní. **„Už jsme skoro venku,“** usmál se František.

„Kde?“

„Na Čertovce.“

„To nezní moc uklidňující,“ lekl jsme se.

„Jen podle jména.“

Když jsme vyšli ven, zhluboka jsem se nadechl. Ve vzduchu voněla voda, staré dřevo mlýna… a zase ta známá skořice. **„Ta vůně je snad úplně všude.“**

František se usmál. **„Praha si pamatuje všechno, co lidem připomíná domov.“**

Rozhlédl jsem se kolem. Voda byla klidná jako zrcadlo, staré mlýnské kolo se pomalu otáčelo, na oknech domků kvetly červené muškáty a bylo tu krásně.

„Je tu ticho.“

František přikývl. **„Přesně.“**

Najednou... **ŽBLUŇK!** Pak další. A další. Z vody se začaly objevovat hlavy. Jeden vodník měl modrý klobouk. Druhý červený a třetí měl místo klobouku obrácený hrnec.

„Stáááát!“ Největší z nich si založil ruce. **„Kdo vstupuje na naše vody?“**

„Jmenuji se Tino,“ drkotal jsem zuby.

„A já František.“

.
Vodník si mě dlouze prohlížel. **„Ty jsi ze dřeva?“**

„Ano, prosím.“

„Tak hlavně nespadni.“

„Proč?“

„Nabobtnal bys.“

Musel jsem se rozesmát. **„To není moc povzbudivé.“**

Vodníkovi zacukaly koutky. **„Aspoň máš smysl pro humor.“**

Pak ale jeho úsměv zmizel. **„Co vás trápí?“** zeptal jsem se.

Vodník se zadíval na hladinu. **„Vzpomínky na lepší časy.“**

„A jaké?“

„Na lidi, když sedávali celé hodiny u vody. Povídali si. Smáli se, pouštěli lodičky.

„A dnes?“ zajímal jsem se.

Vodník pokrčil rameny. **„Vyfotí mlýn, vyfotí sebe, vyfotí nás a odejdou. Nudíme se. Nekoupu se, nikdo se tu až ani netopí. Nemáme nové dušičky, bre ke ke. “**

.

.
„To je snad dobře, že se netopí“ řekl jsem.

Vodník se zamračil. **„Myslíš?“**

„Přece nechcete, aby se lidé topili.“

Nastalo ticho. Ostatní vodníci se podívali na svého náčelníka, a on sklopil oči.

„No… jsme vodníci. Je to naše práce.“ Přistoupil blíž. **„Víš, dřevěný chlapče… když ti někdo stovky let nadává, že jsi strašidlo, začneš tomu nakonec věřit. A začneš se bránit.“**

Podíval jsem se na něj. **„Takže nechcete, aby se vás báli?“**

Vodník chvíli mlčel. **„No… ale… když se tě lidé bojí, aspoň si tě všimnou.“**

To mě zabolelo. Protože jsem věděl, jaké to je. Být jen hračka. Být někde odložený. Být zapomenutý. Pomalu jsem sundal batůžek. **Cink…**

Vodník se zarazil. **„Co to bylo?“**

„Možná něco, co potřebujete víc než další dušičku.“

Vytáhl jsem kelímek borůvkového sorbetu od **GELAD’ORO**. Vodník se zasmál. **„Chceš mě uplatit sladkostí?“**

„Ne,“ podal jsem mu lžičku. **„Chci ti připomenout, že svět není jen o tom, co si vezmeš. Někdy můžeš něco také dát, dušičkáři.“**

Vodník podezřívavě ochutnal. Chvíli se nic nedělo. Pak se mu rozšířily oči. **„To…“** ochutnal znovu. **„Tohle znám.“**

„Co?“

Díval se na hladinu. **„Když jsem byl malý vodník, lidé nám nosili borůvkové koláče. Smáli se. Seděli u vody. Nikdo neutíkal.“** Zvedl oči. **„Já jsem zapomněl, že lidé umí být i hodní.“**

.
Podíval jsem se na něj. **„Možná jste nezapomněli. Jen jste byli dlouho sami. To se stává i lidem.“**

Vodník mlčel. Pak odložil hrnek na dušičky. **„Víš, kolik lidí jsem chtěl stáhnout pod vodu?“**

Trochu jsem se lekl. **„Kolik?“**

Vodník se zamyslel. **„Ani nevím,“** odmlčel se.

„Ale dnes už žádného, slib mi to,“ rozkázal jsem.

Ostatní vodníci překvapeně vykoukli z vody. **„Žádného?“** Nejstarší vodník zavrtěl hlavou. **„Nechci už sbírat dušičky.“**

„A co chceš sbírat teď?“ zeptal jsem se.

Vodník se usmál. **„Teď? Teď budeme sbírat borůvky.“**

A v tu chvíli jeden malý vodník začal tleskat. Druhý se pokusil o salto. Nepovedlo se. **ŽBLUŇK! „To bylo schválně!“** vykřikl.

Smáli jsme se všichni. A právě tehdy se hladina Čertovky rozzářila. Ne zlatem, ale stovkami drobných světélek.

„Co se děje?“ zašeptal jsem.

František mě lehce chytil za rameno. **„Podívej se pozorně.“**

Mezi světélky se pomalu objevilo jedno jasnější. Nezářilo víc, jen bylo... klidnější. A pak se rozplynulo.

„To bylo… ono?“ zeptal jsem se.

František přikývl. **„Část Srdce orloje.“**

Dlouho jsem se díval na hladinu. Srdce se vlastně neskládá z kouzelných kamenů, skládá se z okamžiků.

.

.

Kapitola devátá: Socha, která čekala tři sta let

Karlův most byl plný lidí. Někdo fotil Pražský hrad, někdo krmil holuby, někdo spěchal na druhý břeh. A někdo se jen zastavil a díval se na řeku.

„Tady je to krásné,“ vydechl jsem.

František přikývl. **„Karlův most je zvláštní místo.“**

„Proč?“

„Protože tudy denně projdou tisíce lidí a každý si z něj odnese něco jiného.“

Pomalu jsme šli kolem soch. Jedna byla zamračená, druhá se usmívala. Třetí jako by se dívala přímo na mě. Najednou se ozvalo tiché zakašlání.
„Promiň...“

Zastavil jsem se. **„To bylo na mě?“**

„Ano.“

Rozhlédl jsem se. Nikdo. Pak jsem zvedl hlavu. Kamenný světec právě otevřel oči. **„Neměl bys kapesník?“**

„Vy... vy mluvíte?“

„Jen když mě někdo opravdu poslouchá.“

Seskočil jsem z podstavce. „**Jmenuji se Tino.“**

„Já vím.“

„A vy jste...“

„Jan.“

„Ten Jan?“ vytřeštil jsem oči.

Usmál se. **„Jeden z nich.“**

Posadili jsme se na zábradlí mostu, pod námi pomalu tekla Vltava.

.

„Stojíte tu dlouho?“

„Přes tři sta let.“

„To musí být nuda.“

Kamenný světec se pousmál. **„Ani ne. Každý den vidím mnoho příběhů.“**

Chvíli jsme mlčeli. Pak Jan ukázal na lidi. **„Podívej. Každý z nich tu nechá kousek sebe.“**

„A vy si to všechno pamatujete?“ zeptal jsem se.

„Úplně všechno.“

„To bych asi nezvládl.“

„Ale zvládl. Jen by ses musel přestat dívat očima.“

Nechápal jsem. **„A čím?“**

Usmál se. **„Srdcem.“**

Na lavičce seděl starší pán a vedle něj malý kluk. Oba mlčeli.

„Tak běž,“ řekl Jan.

„Kam?“ nechápal jsem.

„Pomoz jim.“

Zamračil jsem se. **„Ale jak? Nevím, co se stalo.“**

Jan se usmál. **„Právě proto.“**

Pomalu jsem k nim došel.

„Dobrý den.…“

.

.
Ani jeden se neusmál.

„Neztratili jste něco?“

Dědeček zavrtěl hlavou.

„Nepohádali jste se?“

Zase nic.

„Nemáte hlad?“

Malý kluk pokrčil rameny. Byl jsem úplně bezradný. Ruka mi sama sjela k batůžku.

„Ne,“ ozval se Jan.

Zarazil jsem se.

„Ještě ne,“ napomenul mě.

„Ale vždyť nevím, co mám dělat!“

„Dívej se a poslouchej,“ řekl mi.

„Dědo...“ zeptal se kluk.

„Ano?“

„Mrzí tě to?“

Dědeček přikývl. **„Zapomněl jsem doma baterky do foťáku. Slíbil jsem ti společnou fotku na Karlově mostě a teď...“**

Posadil jsem se vedle nich a usmál se. **„Víte, co je na dnešku nejkrásnější?“** zeptal jsem se. Dědeček i kluk zavrtěli hlavou.

„Že si ho jednou nebudete pamatovat podle fotky. Ale podle toho, jak vám spolu bylo.“

Oba se na sebe podívali. Kluk se usmál a pevněji stiskl dědečkovu ruku.

„To ale nevadí…“

.

„Nevadí?“ rozzářil se dědeček.

„Ne,“ usmál se. **„Já si ten náš výlet stejně budu pamatovat i za sto let.“**

Dědečkovi se zaleskly oči. V tu chvíli se z batůžku samo ozvalo tiché... **Cink.**

Uvnitř čekaly dva kelímky Lišáka Maliníka od **GELAD'ORO**.

„Myslím,“ usmál jsem se, **„že jedna fotka přece jen vznikne.“**

„Jaká?“

Ukázal jsem na jejich úsměvy. **„Tahle. Jen nebude ve foťáku. Bude tady,“** poklepal jsem si na srdce. Oba se rozesmáli.

Seděli jsme spolu na lavičce, jedli zmrzlinu a dívali se na Vltavu. Najednou mi došlo, že některé vzpomínky se opravdu nevejdou na žádnou fotografii.

Když jsme odcházeli, Jan na mě mrkl. **„Vidíš ten rozdíl?“**

„Jaký?“

„Nejdřív ses snažil problém vyřešit.“

„A pak?“ ptal jsem se.

„Pak ses rozhodl být s nimi.“

Teprve tehdy jsem pochopil, že někdy není největší pomoc něco opravit. Někdy stačí, aby na to člověk nebyl sám.

.

.

Kapitola desátá: Hlídači Zlaté uličky

Když jsme vešli do Zlaté uličky, měl jsem pocit, že jsme vstoupili do jiného světa. Ve dne tu bývá plno lidí. Smějí se, fotí barevné domečky a nakukují do malých okének. Teď tu nebyl skoro nikdo. Jen vítr si pohrával se střechami a z dálky bylo slyšet odbíjení hodin.

„Víš, proč jsme tady?“ zeptal se František.

„Kvůli další části Srdce orloje?“

Usmál se. **„Ne.“**

Zastavil jsem se. **„Tak proč?“**

„Protože některé dveře se neotevřou klíčem.“

To mi vůbec nepomohlo.

Došli jsme až na konec uličky. Ve zdi byly malé dřevěné dveře. Neměly kliku. Neměly zámek. Jen nad nimi byl vyřezaný zlatý klíč.

„Tak kde je ten pravý?“ zeptal jsem se.

František pokrčil rameny. **„To musíš zjistit sám.“**

Zatlačil jsem. Nic. Zatáhl jsem. Nic. Zaklepal jsem. Pořád nic. **„To jsou nějaké rozbité dveře,“** zamumlal jsem.

Vtom se nad námi ozvalo hlasité: **KRÁÁ!** Na střeše seděli tři havrani. Ani se nepohnuli. Jen mě pozorovali.

„To jsou hlídači?“ zeptal jsem se.

František přikývl.

„A co hlídají?“

.
„To zjistí jen ten, kdo vydrží dost dlouho,“ odpověděl mužíček.

To se mi moc nelíbilo. Obešel jsem celý dům. Pak druhý. Pak třetí. Nakukoval jsem pod lavičky. Do květináčů. Za sud. Hledal jsem klíč úplně všude. Nic.

Sedl jsem si na obrubník. **„Já to vzdávám.“**

František nic neřekl. Jen si sedl vedle mě. Po chvíli jsem vstal. **„Ještě se podívám támhle.“** Ani tam nic nebylo.

„Tak teď už opravdu končím.“ Ušel jsem sotva dva kroky. Pak jsem se otočil. **„Stejně mi to nedá.“**

František se pousmál. **„Já vím.“**

Vtom jsem si všiml staré paní. Klekla si na zem a sama něco hledala mezi kameny.

„Dobrý večer,“ řekl jsem.

Usmála se. **„Dobrý večer.“**

„Co hledáte?“

Povzdechla si. **„Klíč.“**

„Od těch dveří? Vy taky?“

Zasmála se. **„Kéž by.“** Otevřela dlaň. Byl v ní starý svazek. Jen jeden klíč chyběl. **„Patřil mému tatínkovi,“** řekla tiše. **„Nosil ho pořád u sebe. Jednou mi ho půjčil a já ho někde tady ztratila.“**

„Kdy?“

Usmála se. **„Asi před padesáti lety.“**

Málem jsem vykulil oči. **„A vy ho pořád hledáte?“**

.
„Občas.“

„Po padesáti letech?“

Přikývla. **„Některé věci stojí za to nevzdat.“**

Rozhlédl jsem se. Tolik kamenů. Tolik škvír. Tolik míst. Najít jeden malý klíč bylo skoro nemožné. Stejně jsem začal hledat.

Minuty ubíhaly. Pak další. Dřevěná kolena mě bolela, ruce jsem měl špinavé od prachu. Několikrát jsem chtěl přestat. Ale vždycky jsem si vzpomněl na paní. Padesát let a nevzdala to. Tak proč bych to měl vzdát já po pár minutách?

Najednou se něco zalesklo. Malý rezavý klíček. Zapadl mezi dva kameny. **„Mám ho!“**

Paní si zakryla ústa. **„To snad není možné...“** Vzala klíček do ruky. Po tváři jí stekla slza. **„To je opravdu on.“**

Vtom se za námi ozvalo cvak. Otočil jsem se. Dřevěné dveře byly otevřené. **„Ale... vždyť ten klíč k nim vůbec nepatří!“**

František přikývl. **„Nepatří.“**

Vešel jsem dovnitř. Místnost byla úplně prázdná. Jen uprostřed na kamenném podstavci ležel zlatý klíč. Vzal jsem ho do ruky. Byl lehký, a přesto jsem měl pocit, že váží snad tunu. **„Tak přece existoval!“**

František zavrtěl hlavou. **„Ne.“**

„Jak ne? Vždyť ho držím.“

Usmál se. **„To není klíč od dveří.“**

„Tak od čeho?“

„Dveře se neotevřely proto, že jsi našel klíč.“

.
„Tak proč?“

František se usmál. **„Protože ses nevzdal.“**

Podíval jsem se zpátky na otevřené dveře. Měl pravdu. Otevřely se až ve chvíli, kdy jsem přestal hledat cestu jen pro sebe a vydržel, i když jsem nevěděl, jestli to vůbec má smysl.

František položil ruku na zlatý klíč. **„Víš, jak se jmenuje?“**

Zavrtěl jsem hlavou. **„Klíč pevné vůle.“**

Chvíli jsem ho tiše držel v dlani. A tehdy mi došlo, že největší překážky na světě často nemají zámek. Jen čekají, až se objeví někdo, kdo se nevzdá.

.

.

Kapitola jedenáctá: Kniha vzpomínek

Odemkl jsme dveře a pokračovali hluboko podzemním labyrintem. Dorazili jsem do místnosti, kde za dveřmi už nebyla další chodba. Ani tajná místnost plná pokladů. Jen ticho, které je skoro slyšet. Byli jsme na konci.

Udělal jsem několik kroků. Uprostřed kulaté síně ležela na kamenném podstavci obrovská kniha. Byla otevřená, ale úplně prázdná.

„To je zvláštní.“ přistoupil jsem blíž. **„Nemá ani jedno písmenko. Je to kniha, která zapomněla číst?"“**

František jen tiše přikývl. **„Jen tiše čeká.“**

„Na koho?“

„Na někoho, kdo jí bude mít co vyprávět.“

Natáhl jsem ruku. Prsty jsem se dotkl první stránky. Byla teplá, jako kdyby dýchala. Vtom se ozval hlas. **„Vítej, Tino.“**

Málem jsem nadskočil. **„Ty, ty mě znáš?“**

„Znám.“

Posadil jsem se vedle knihy. **„Hledám Srdce orloje.“**

Kniha dlouho mlčela. Pak odpověděla. **„Ne.“**

Nechápal jsem. **„Jak ne, proč ne?“**

„Srdce orloje už dávno hledá tebe,“ odpověděla.

„Už zase,“ podíval jsem se na Františka.

Usmíval se. **„To už taky víš.“**

Pomalu jsem přikývl. A pak se ozvalo známé... **Cink.**

.

.
Podíval jsem se na batůžek. Neotevřel jsem ho. Kniha se usmála. Ano. Opravdu se usmála. **„Už mu začínáš rozumět?“**

„Komu?“ ptal jsem se a díval na batůžek.

„Svému srdci.“

„Jo aha“. Zip se tiše rozjel. Ani jsem se ho nedotkl. Uvnitř ležel kelímek Veverky Jahodinky od **GELAD‘ORO**. Přivoněl jsem a v tu chvíli se něco stalo. Ne v batůžku, ale ve mně. Najednou jsem si vybavil můj úplně první den. A Tomšose. Výrobnu, vůni mléka a smích. A taky první lžičku zmrzliny a moji první cestu za dobrodružstvím.

Na úplně prázdné stránce se objevil jediný zlatý tah. Pak druhý. A pomalu se začalo psát slovo. **RODINA.** Pak slovo zmizelo.

„Počkej!“

„Ještě ne,“ odpověděla kniha.

„Všechno má svůj čas.“

„Kolik těch slov vlastně je?“

Dlouho bylo ticho. Pak zazněla odpověď. **„Přesně tolik, kolik jich budeš potřebovat.“**

Všechny hodiny se najednou zastavily. **Tik. A ticho.** Světlo zhaslo. Z hlubin pod podlahou se ozval krok, pak dup. Nebyl hlasitý, přesto se zachvěla celá síň. František mě chytil za rameno. **„To není možné..."**

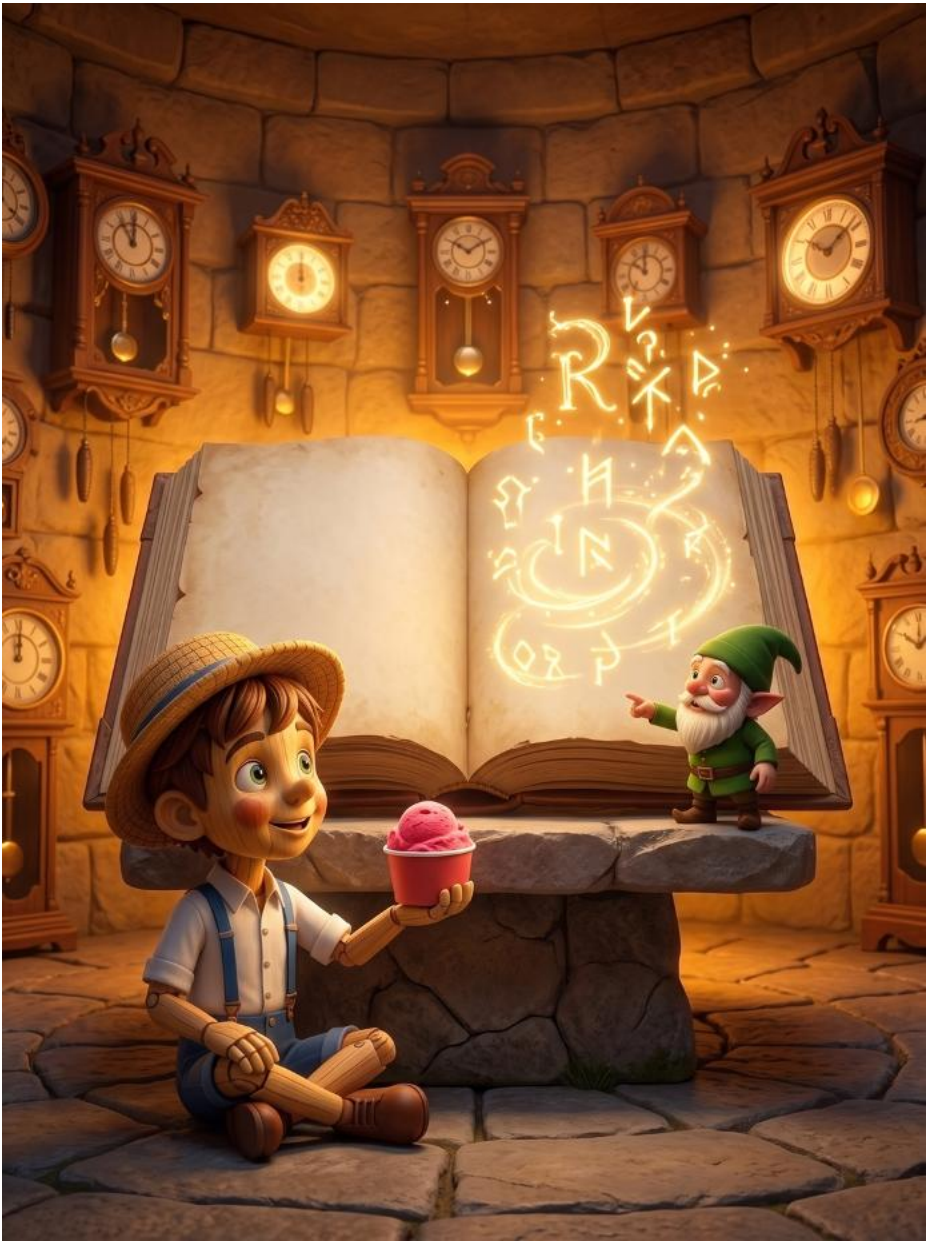
„Co?"

Polkl. **„On se probudil."**

„Kdo?"

František se podíval do tmy za knihou. **„Strážce."**

.

.

Kapitola dvanáctá: Strážce zapomenutého času

Když jsme vyšli ven, měl jsem pocit, že se celá Praha na okamžik zastavila. Nefoukal vítr, nezvonily hodiny. Dokonce ani František nic neříkal. A to už bylo opravdu podezřelé.

„Ty mlčíš?“ podíval jsem se na něj.

„Ano.“

„Jsi nemocný?“

„Ne.“

„Tak proč nemluvíš?“

Usmál se. **„Protože někdy je ticho ta nejlepší odpověď.“**

To se mi vůbec nelíbilo. Měl jsem rád odpovědi, které se daly pochopit mnohem rychleji. Najednou se ozvalo... **Tik.** Pak další. **Tak.** Jenže tikání nepřicházelo z hodin. Přicházelo před námi.

Ze tmy vystoupila vysoká postava. Nebyla strašidelná, byla ale zvláštní. Na zádech nesla obrovské hodiny. Pomalu, krok za krokem. **„Dobrý den,“** pozdravil jsem.

Postava se zastavila. **„Dobrý den chlapče,“** odpověděla po dlouhé chvíli.

„Vy jste Strážce času? zeptal se František.

Přikývl. „**Ano.“**

„A proč nesete ty hodiny?“ zajímalo zase mě.

„Protože je musí někdo nést.“

.
Strážce se zadíval na své hodiny. **„Lidé si představovali draky v oblacích, města pod zemí a hvězdy, které si povídají s dětmi. Pak ale začali spěchat. Přestali se dívat do své mysli, představovat si, jak by čas mohli strávit.“**

Nevěděl jsem, co říct. Posadil se a hodiny položil vedle sebe. Byly fakt obrovské, a přesto tikaly úplně tiše.

„Kolik je vám let?“ zeptal jsem se.

Usmál se. **„To už si nepamatuji.“**

„A co si pamatujete?“

Přemýšlel**. „Pamatuji si dobu, kdy každý obyčejný kámen mohl být pokladem. Kdy klacík mohl být mečem a louže mořem.“**

Ta věta mi zůstala v hlavě. Vtom jsem si vzpomněl na Lišáka Maliníka. **„Možná vím, co potřebujete,“** řekl jsem.

Strážce se na mě podíval. **„Já potřebuji jen hlídat čas.“**

„Možná ano. Ale možná potřebujete ještě něco jiného.“ Vyndal jsem zmrzlinu a posadil se vedle něj. **„Dáte si se mnou?“**

Podíval se překvapeně. **„To já nemohu, chlapče.“**

„Proč?“

„Protože musím hlídat čas.“

„A co když si na chvilku zkusíme představit, že čas hlídá nás?“

Strážce se zarazil. **„Představit si. Hmmm… to ale nejde.“**

„Proč by ne?“

.

.
Chvíli se na mě díval. Pak si vzal malou lžičku. Ochutnal. Zavřel oči a najednou se jeho obrovské hodiny rozsvítily. Ručičky se pohnuly. Ne dopředu. Ne dozadu, ale do všech stran najednou. Jako by hledaly všechnu tu představivost, kterou si lidé kdy vysnili.

Před námi se začaly objevovat obrazy. Dívka, která z mraků postavila celý zámek, starý muž, který si představoval, že jeho zahrada je tajný les. Byly to obyčejné chvíle a přesto nádherné.

„Tohle...“ zašeptal Strážce.

„Co?“

Usmál se. **„Tohle jsi hledal?“** ukázal.

V síni se objevilo malé zlaté světlo. Tentokrát jsem po něm nesáhl, jen jsem se díval. Světlo samo připlulo ke mně a usadilo se na dlani. Proměnilo se v první část **Srdce orloje**. Věděl jsem, co představuje – **FANTAZII.** A my měli první část: **1 ze 7.**

Dal jsem ho rychle do batůžku. Strážce se usmál. **„Dnes jsi mi neukázal, jak zastavit čas.“**

Podíval jsem se na něj. **„A co jsem vám ukázal?“**

„Že i v jediné minutě může být celý život.“

Když jsme odcházeli, otočil jsem se. Strážce seděl na lavičce a pozoroval hodiny a já měl pocit, že po mnoha letech znovu uviděl svět tak, jak ho vidíme my – děti. Jako místo plné kouzel.

.

.

Kapitola třináctá: Zrcadlové bludiště

Když jsme druhý den vystoupali na Petřín, připadal jsem si jako někdo, kdo má místo nohou dvě dřevěné špejle. A vzpomněl jsem si na Mecháčka.

„Kolik je tu ještě schodů?“ funěl jsem.

„Asi deset,“ odpověděl František.

„To jsi říkal už dole.“

„To byla jiná desítka.“

„Františku!“ řekl jsem mrzutě.

Mužíček se jen usmál.

Konečně jsme dorazili nahoru. Posadil jsem se do trávy. **„Já už nikam nejdu.“**

„To říkáš vždycky.“

„Ano.“

„A stejně jdeš.“

Musel jsem uznat, že má pravdu. Přede mnou ležela celá Praha. Vltava se leskla jako stříbrná stuha, Karlův most vypadal jako kamenný had a úplně v dálce... Orloj. Byl maličký, ale měl jsem zvláštní pocit, že nás pozoruje.

František ukázal na nenápadnou budovu. **„Tam.“**

„Zrcadlové bludiště?“ řekl jsem.

Přikývl. **„Druhá část Srdce orloje čeká právě tam.“**

„Jak to víš?“

.
„Nevím.“

„Tak proč tam jdeme?“

„Protože některé odpovědi člověk najde až tehdy, když má odvahu podívat se.“

To se mi moc nelíbilo. Nevěděl jsem, co tím myslí. Ale šel jsem.

Uvnitř bylo ticho. Jen dlouhé chodby a samá zrcadla. Udělal jsem první krok. **BUM!** Narazil jsem nosem do skla. **„Au!“**

„To nebyly dveře,“ poznamenal František.

„To už jsem zjistil.“

Zkusil jsem druhou stranu. **BUM!**

„Ani tady.“

„Výborně.“

„Co je na tom výborného?“

„Aspoň vidíš, že první pohled nemusí vždy ukazovat pravdu.“

Pokračovali jsme dál. Všude kolem mě byly desítky. Jeden Tino byl vysoký, jeden malý, jeden měl obrovské uši a jeden vypadal, jako by snědl celý dort.

„Tak tohle rozhodně nejsem já.“

František se usmál. **„A jsi si jistý?“**

Podíval jsem se na něj. **„Samozřejmě.“**

.

.
„A jak víš, který Tino je ten pravý?“

Zamyslel jsem se. To byla zvláštní otázka. Vždyť já jsem já. Já jsem pravý. Pak jsem si všiml jednoho zrcadla, ve kterém jsem nevypadal jiný. Ani velký, ani malý, ani hezčí, ani odvážnější. Vypadal jsem přesně takový, jaký jsem byl.

A přesto vedle mě stál jiný Tino. Měl skloněnou hlavu. **„Kdo jsi?“** zeptal jsem se.

„Jsem Tino,“ odpověděl.

„Ale… ale… já jsem Tino,“ namítal jsem.

Odraz přikývl. **„Ano. Ale já jsem ten, kterého ostatním neukazuješ.“**

Zamračil jsem se. **„Počkej, jak to myslíš?“**

„Ukazuješ jim toho Tina, který všechno zvládne. Který má vždycky odpověď. Který se nikdy nesplete.“

Mlčel jsem, protože to trochu bolelo. **„A ty?“** zeptal jsem se.

„Já jsem ten, který někdy neví a… někdy pravdu nemá.“

Odvrátil jsem pohled na Františka. **„To nemyslí vážně, že?“**

„Ale myslí,“ odpověděl.

„Nejsem přece slabý,“ řekl jsem.

Odraz se usmál. **„Nikdo neříká, že jsi.“**

Chvíli bylo ticho. **„Víš, co je opravdu odvážné?“** zeptal se.

„Být silný?“

Zavrtěl hlavou. „**Ne.“**

.
Podíval se mi přímo do očí. **„Odvážné je přiznat, že nejsi dokonalý.“**

Ta věta zůstala viset ve vzduchu. Vzpomněl jsem si na všechny chvíle v naší výrobně, kdy jsem dělal, že něco zvládnu. Kdy jsem nechtěl Tomšosovi říct, že nevím. Kdy jsem chtěl vypadat před světem větší, než jsem doopravdy byl. A najednou jsem pochopil. Odvaha není jen skočit do neznáma, někdy je odvaha říct: **„Nevím. Potřebuji pomoct. Mýlil jsem se.“**

Vtom se ozvalo známé... **Cink.**

Otevřel jsem batůžek a uvnitř čekal kelímek. Zajíček Čokoušek od **GELAD‘ORO**. Na víčku byl malý zlatý nápis: **Odvaha není být dokonalý. Odvaha je být pravdivý.**

Podíval jsem se na svůj odraz. **„Je pro tebe.“**

Odraz překvapeně zamrkal. **„Pro mě?“**

„Ano,“ řekl jsem.

„Ale já jsem přece ta část tebe, kterou schováváš,“ namítal.

Usmál jsem se. **„Tak už ji nechci schovávat.“**

Sedl si vedle mě. Otevřel kelímek a ochutnal. Vypadal spokojeně.

„Víš,“ řekl.

„Co?“

„Když se přestaneš snažit být někým jiným, zjistíš, kdo opravdu jsi.“

V tu chvíli se všechna zrcadla začala měnit. Přestala ukazovat pokřivené obrazy, ukazovala pravdu. Smích. Radost. Chyby i úspěchy. Všechno, co tvořilo skutečného mě – Tina z řemeslné zmrzlinové výrobny.

Odraz se pomalu vrátil do skla a zůstal tam. Ozvalo se tiché... **Klik.** Jedno ze zrcadel se otevřelo a za ním byla malá místnost. Na jejím konci levitoval

.
druhý zlatý úlomek **Srdce orloje**. Opatrně jsem ho vzal do rukou. Jakmile se dotkl prvního úlomku v batůžku, oba se spojily tenkým paprskem světla a vedle nich se objevil nápis: **2 ze 7.**

„Takže máme druhou část,“ řekl jsem.

František přikývl. **„A co jsi dnes našel?“**

Odvahu. Podíval jsem se naposledy do zrcadla. Tentokrát jsem tam viděl jen sebe. **„Zjistil jsem, že nemusím být bez chyby, abych byl odvážný.“**

František se usmál. **„Právě proto jsi odvážný.“**

Vtom se nad bludištěm ozvalo jemné mávnutí křídel. Vysoko nad námi poletoval malý modrý motýl a na jeho křídlech se třpytily drobné borůvkové tečky. **„Motýl Borůvínka...“**

Motýl se ještě jednou otočil a zamířil k Vyšehradu.

.

.

Kapitola čtrnáctá: Motýli přátelství

Motýl letěl před námi. Neuháněl, jen občas zpomalil, jako by se ujišťoval, že ho ještě následujeme.

„Kam nás vede?“ zeptal jsem se.

František pokrčil rameny. **„Tam, kde někdo čeká na někoho, koho ještě nezná.“**

To znělo zvláštně. **„Jak může člověk čekat na někoho, koho nezná?“**

František se usmál. „**Právě proto je přátelství tak kouzelné. Vždy začíná tak, že se někdo s někým nezná.“**

Prošli jsme starou kamennou branou. Za ní byla malá zahrada ukrytá mezi stromy a uprostřed stála veliká lípa a pod ní dvě lavičky. Na jedné seděla malá holčička. Druhá byla prázdná. Motýl Borůvínka tiše přistál právě na ní.

„Ahoj,“ pozdravil jsem.

Holčička se usmála. **„Ahoj.“**

„Čekáš na někoho?“ zeptal jsem se.

Podívala se na prázdnou lavičku. **„Možná.“**

„Možná?“ zeptal jsem se. **„A jak poznáš, že je to ten správný člověk?“**

Usmála se. **„To se pozná...“**

Chvíli jsme mlčeli. Pak jsem si všiml, že o kousek dál stojí malý chlapec. Držel v ruce knížku a nejistě se rozhlížel.

„Proč nejde sem?“ zeptal jsem se.

Holčička se podívala jeho směrem. **„Možná se stydí.“**

Podíval jsem se na Františka. **„Tak mu to ukaž,“** řekl.

Přišel jsem k chlapci. **„Ahoj.“**

.

Trochu se lekl. **„Ahoj.“**

„Co čteš?“

Ukázal mi knížku. **„O hvězdách.“**

„To je zajímavé. Já zase hledám Srdce orloje.“

Chlapec se usmál. **„Opravdu?“**

Přikývl jsem. **„Ano. Ale myslím, že některé věci se hledají lépe ve dvou.“**

Vzal jsem ho s sebou k lavičce. **„Tohle je moje kamarádka.“**

Holčička se usmála. **„Kamarádka?“**

„No… zatím se ještě neznáme dobře,“ řekl jsem. **„Ale to nevadí.“**

Sedli jsme si všichni tři. Chlapec začal vyprávět o hvězdách, holčička zase o tom, jak lezla po stromech a běhala po zahradách.

Za chvíli se smáli všichni. A já pochopil něco důležitého. Přátelství někdy nezačíná velkým dobrodružstvím, někdy začíná jen obyčejným: **„Ahoj.“**

Vtom se ozvalo známé... **Cink.**

Podíval jsem se na batůžek. **„Už je tady.“**

Uvnitř čekal nový kelímek. Jezevec Lískovníček od **GELAD‘ORO**. A vedle něj byla malá kartička. **Přátelství nezačíná s tím, koho znáš. Začíná tím, komu dáš šanci.**

Podíval jsem se na holčičku a chlapce. **„Myslím, že je pro vás.“**

„Pro nás?“

Přikývl jsem. **„Protože jste se dnes stali přáteli.“**

Holčička pomalu otevřela víčko. **„Mňam, oříšky...“** zavřela oči.

.

.
Chlapec ochutnal. **„Jsou fakt výborné.“**

„Víš,“ řekla holčička, **„nejlepší věci chutnají ještě lépe, když je s někým sdílíš.“**

V tu chvíli se kolem lavičky začali objevovat modří motýli. Nevytvořili obraz, vytvořili kruh. A do něj začali přicházet lidé. Někdo si přisedl, někdo se zeptal na jméno. Někdo začal vyprávět svůj příběh. Najednou už nikdo nebyl sám.

František se na mě usmál**. „Vidíš?“**

„Co?“

„Přátelství.“

„Ale vždyť se ještě skoro neznají.“

„Právě.“

„Tak jak mohou být přátelé?“

František se podíval na motýly. **„Protože přátelství není něco, co najdeš. Je to něco, co vytvoříš.“**

Mezi lidmi se objevilo malé zlaté světlo. Vzniklo uprostřed jejich kruhu, tam, kde se setkaly jejich ruce. Pomalu se proměnilo ve třetí úlomek **Srdce orloje**. Opatrně jsem ho vzal. Jakmile se dotkl prvních dvou částí v batohu, všechny tři se spojily tenkými zlatými paprsky a nad nimi se objevil nový nápis: **3 ze 7.**

Chvíli jsem přemýšlel. Pak jsem se usmál. **„Myslel jsem si, že přítel je někdo, koho znám dlouho. Třeba jako Tomšos.“**

„A teď?“

Podíval jsem se zpátky na lavičku. **„Teď už vím, že přítel je někdo, komu dovolíš, aby k tobě přišel.“**

František přikývl. **„A právě proto je přátelství jednou ze sedmi částí Srdce orloje.“**

.

.

Kapitola patnáctá: Křídla odhodlání

Vyšli jsme ze zahrady a pomalu zamířili zpět ke Karlovu mostu. Praha se koupala v podvečerním světle, Vltava se třpytila jako rozlitý med a pouliční muzikanti hráli známé melodie.

Na zábradlí mostu seděli dva čápy. Jeden poskakoval kolem druhého a povídal mu něco, čemu jsem nerozuměl. Druhý jen seděl a díval se na řeku.

„Dobrý večer,“ pozdravil jsem.

Šedý čáp kývl. Bílý jen pomalu otočil hlavu.

„Copak se děje?“ zeptal jsem se.

Šedý si povzdechl. **„On už nechce létat.“**

Bílý tiše zamumlal: **„Nemá to cenu. Měl jsem poraněné křídlo a… už mi to nejde,“** zaleskly se mu oči slzami.

„A zkoušel jsi to?“

„Třikrát.“ podíval se na křídla. **„Chtěl jsem doletět na komín Staroměstské radnice. Ráno jsem vzlétl, ale… spadl jsem hned za mostem. Už nemám správný švih.“**

„A pak?“

„Pak nic. Rozhodl jsem se, že už to nemá smysl. A že budu chodit pěšky.“

„Pešky, to chceš jít na zimu do Keni pěšky?“ podíval jsem se na Františka. **„Takže to vzdal?“**

František pomalu přikývl. **„Někdy člověk neprohraje proto, že by nedokázal dojít do cíle. Prohraje proto, že odejde dřív, než zjistí, jak blízko byl.“**

Ta věta se mi líbila. Protože někdy je nejtěžší ne první krok. Ale ten další. A pak další. Vtom se ozvalo známé... **Cink.**

.

.
Usmál jsem se. **„Myslím, že batůžek už ví.“** Otevřel jsem zip. Uvnitř ležel kelímek Méďa Meruňkáč od **GELAD'ORO** a vedle něj malá kartička: **Odhodlání znamená pokračovat. Ne proto, že je cesta snadná, ale proto, že stojí za to dojít až do cíle.**

Podal jsem kelímek bílému čápovi. **„Myslím, že čekal na tebe.“**

Čáp překvapeně zamrkal. **„Na mě?“**

„Ano.“

Opatrně ochutnal. Zavřel oči. **„Meruňky...“** usmál se. **„Připomínají mi jeden okamžik.“**

„Jaký?“ zeptal jsem se.

„Tehdy jsem se učil létat.“ podíval se na řeku. **„Každé ráno jsem zkoušel vzlétnout ze stejné střechy. Jednou jsem doletěl o dva metry dál. Jindy jen o jeden. Někdy jsem spadl hned po startu.“**

„A proč jsi pokračoval?“

Čáp se usmál. **„Protože každý pokus mě něco naučil.“** Naklonil hlavu. **„Mladí ptáci si myslí, že létání se naučí jedním velkým letem. Ale není to pravda.“** Rozprostřel křídla.

„Křídla sílí každým mávnutím.“ Chvíli jen seděl. Pak se postavil. Ne rychle. Ne hrdinsky. Jen klidně. Jednou mávl křídly, pak podruhé. Potom potřetí. A vznesl se. Nebyl to dokonalý let, ale byl to let. Přeletěl jen několik metrů a zase přistál na zábradlí. Šedý čáp radostně zakroužil kolem něj.

„Vidíš?“

„Co?“

„Stačilo vytrvat a pokračovat.“

V té chvíli se mezi kameny Karlova mostu objevilo zlaté světlo. Nebleskло. Nevyskočilo. Jen pomalu sílilo. Jako když malé semínko dlouho čeká pod zemí a jednoho dne vyroste. Ze světla se oddělil další úlomek **Srdce orloje.**

.
Opatrně jsem ho vzal a uložil do batůžku. Všechny čtyři části se na okamžik spojily jemnými zlatými paprsky a nad nimi se objevil nový nápis: **4 ze 7.**

Dlouho jsem se díval na čtyři zlaté úlomky. **„Víš, co jsem dnes pochopil?“**

„Co?“ usmál se František.

„Že odhodlání není o tom, že všechno zvládneš napoprvé.“

„A o čem tedy je?“

Podíval jsem se na bílého čápa, který znovu zkoušel vzlétnout. **„Že to zkusíš znovu, i když se ti to předtím nepovedlo.“**

Pomalu jsme se vydali dál a za námi se ještě jednou ozvalo zamávání křídel.

.

.

Kapitola šestnáctá: Strom, který naslouchal tichu

Praha se teprve probouzela, na trávě se třpytila rosa, fontány ještě tiše odpočívaly a v korunách stromů zpívali ptáci své první ranní písně.

„Dnes je tu nějak jinak,“ zašeptal jsem.

František se usmál. **„Ne. Jen jsi dnes poprvé poslouchal.“**

„Ale já poslouchám pořád.“

„Opravdu?“

Zamyslel jsem se. Pak jsem si uvědomil, že většinou poslouchám jen tehdy, když čekám na svou odpověď.

Došli jsme k obrovskému dubu. Byl tak mohutný, že by ho neobjali ani čtyři dospělí lidé. Jeho větve se rozprostíraly vysoko nad námi a vypadalo to, jako by chránil celé místo.

„To je on?“ zeptal jsem se.

František přikývl. **„Strom, který poslouchá ticho.“**

„Ticho se dá poslouchat?“

„Jen když přestaneš poslouchat všechno ostatní.“

Pod stromem seděl malý chlapec. Vedle něj ležel míč, knížka, pastelky i malý drak. Všechno měl připravené, jen nevěděl, co s tím.

„Ahoj.“

Chlapec se usmál. **„Ahoj.“**

„Proč si nehraješ?“

Pokrčil rameny. **„Ani nevím.“**

„Nevíš?“

.

Podíval se na věci kolem sebe. **„Chtěl jsem si kopat s míčem. Pak jsem chtěl číst. Pak kreslit. Pak postavit draka. Možná půjdu domů hrát videohry**," řekl.

Odmlčel se. **„A pak už jsem nevěděl, co mám dělat."**

Sedl jsem si vedle něj. Najednou jsem tomu rozuměl. Někdy člověka neunaví to, co dělá. Unaví ho to, že neustále přemýšlí, co dělat dál.

Chvíli jsme jen seděli. Bez plánů. Bez otázek a bez spěchu. A bylo to zvláštní. Nic velkého se nedělo, a přesto to byla krásná chvíle. Vítr si pohrával s listím a někde v dálce zpíval kos.

Vtom se ozvalo známé... **Cink.**

Usmál jsem se. **„Batůžek už zase ví."**

Otevřel jsem zip. Uvnitř ležel kelímek, Žralok Banános od **GELAD'ORO**. A vedle něj malá kartička: **Klid není chvíle, kdy všechno utichne. Klid je chvíle, kdy utichne všechno uvnitř tebe.**

Podal jsem kelímek chlapci. **„Myslím, že čekal na tebe."**

Chlapec překvapeně zamrkal.

„Na mě?"

„Ano."

Pomalu otevřel víčko. Ochutnal. Zavřel oči. Dlouho nic neříkal. Pak se usmál.

„Víš co?"

„Co?"

„Já už vlastně nic dělat nebudu."

„Ne?"

Zavrtěl hlavou. **„Je mi teď nějak... dobře."**

.

.
Usmál jsem se.

Vítr na okamžik úplně ustal. Jediný list se pomalu snesl z koruny dubu a přistál mi na dlani. Když jsem ho odhrnul, pod ním zářil další zlatý úlomek **Srdce orloje**. Nad ním se tiše objevila zářící čísla. **5 z 7.** Nikdo nic neřekl. Ani já. Nebylo potřeba.

Když jsme odcházeli, ohlédl jsem se. Chlapec seděl pod stromem se zavřenýma očima. Míč, pastelky, knížka i drak ležely pořád vedle něj.

Poprvé jsem pochopil, že ticho není prázdné. Někdy v něm najdeš to nejdůležitější.

.

.

Kapitola sedmnáctá: Poslední schod na Vyšehrad

„Františku…“

„Ano?“

„Mám pocit, že Praha je samý kopec.“

Mužíček se zasmál. **„To sis všiml docela brzo.“**

„Já bych ocenil město úplně placaté,“ zamyslel jsem se.

„Pak bys ale nikdy nezažil tenhle výhled.“

To mě trochu zarazilo. Měl pravdu. Vyšehrad stál vysoko nad řekou. Vítr tu voněl jinak, starobyle. Jako kdyby znal všechny příběhy Prahy, které se za stovky let odehrály mezi jeho zdmi.

„Myslíš, že si místa něco pamatují?“ zeptal jsem se.

František se podíval na staré hradby. **„Některá ano.“**

Došli jsme ke kamenné zdi a pod ní sedělo asi desetileté děvče. Vedle něj leželo staré jízdní kolo. Bylo trochu rezavé, ale pečlivě udržované. Držela v ruce malý hadřík a otírala řídítka.

V očích měla smutek.

„Ahoj.“

Děvče vzhlédlo oči. **„Ahoj.“**

„To je tvoje kolo?“

Pohladila sedlo. **„Teď už jo.“**

„Je pěkné.“

Chvíli mlčela. **„Patřilo babičce.“**

Sedl jsem si vedle ní. **„A kde je teď?“**

Sklopila oči. **„Už tu není.“**

.
Podíval jsem se na kolo. Najednou mi nepřipadalo staré, připadalo mi vzácné. **„Jezdili jste spolu?“**

Přikývla. „**Každou neděli. Vždycky jsme přijeli sem na Vyšehrad. Babička říkala, že z kopce je Praha nejkrásnější.“** usmála se. **„A pak jsme si dali něco dobrého.“**

Vtom se ozvalo známé... **Cink.**

Podíval jsem se na batůžek. **„Tak si dáme spolu.“** Otevřel jsem zip a uvnitř ležel kelímek. Surikata Keksík od **GELAD‘ORO**. A vedle něj malá kartička: **Vzpomínky nejsou místa, kam se vracíme. Jsou to lidé a chvíle, které si neseme dál.**

Podal jsem holčičce kelímek. **„Myslím, že čekal na tebe.“**

Překvapeně se podívala. **„Na mě?“**

Přikývl jsem.

Pomalu otevřela víčko. Ochutnala a najednou se usmála. **„Sušenky...“**

„Připomínají ti babičku?“

Přikývla. „**Říkala, že sušenky chutnají nejlépe, když je člověk jí s někým, koho má rád.“**

Chvíli jsme mlčeli. Pak pohladila kolo. **„Já se bála, že když na ni zapomenu, zmizí.“**

Podíval jsem se na ni. **„A zmizela?“**

Zavrtěla hlavou. **„Ne.“**

.

.

„A proč?“

Podívala se na staré kolo. **„Protože pořád mám něco, co mi ji připomíná.“**

František se usmál. **„Některé věci nejsou cenné proto, že jsou nové.“**

„A proč tedy?“ řekl jsem.

„Protože v sobě nesou příběh.“

Děvče vzalo kolo za řídítka. **„Víš, co mi babička vždycky říkala?“**

„Co?“

„Že člověk nikdy úplně neztratí toho, koho nosí ve svém srdci.“

V tu chvíli se mezi paprsky kola objevilo jemné zlaté světlo. Nebyl to záblesk. Bylo to, jako kdyby se v kole probudily všechny cesty, které kdy projelo. Světlo pomalu sílilo a uprostřed se vytvořil další úlomek **Srdce orloje**. Opatrně jsem ho vzal do rukou. Jakmile se dotkl ostatních pěti částí, všechny se spojily jemnými zlatými paprsky. Nad nimi se objevil nápis: **6 ze 7.**

Dlouho jsem se na ně díval. **„Vzpomínky nejsou jen to, co bylo.“**

„A co jsou?“ ptal se mužíček.

Podíval jsem se na děvče, které pomalu odjíždělo po cestě na starém kole. **„Jsou to malé kousky lidí, které máme pořád s sebou.“**

František přikývl. **„Přesně tak.“**

Chvíli jsme sledovali, jak kolo mizí mezi starými zdmi Vyšehradu. Pak se František podíval na batůžek. **„Už zbývá jen jedna.“**

„Poslední část Srdce?“ řekl jsem.

Přikývl. **„Ano. A tu najdeš tehdy, až pochopíš, proč byly všechny ostatní potřeba.“**

.

.

Kapitola osmnáctá: Den, kdy se Praha znovu usmála

Cestou z Vyšehradu jsme skoro nemluvili. Dlouho jsem přemýšlel. Šest částí **Srdce orloje** už leželo v mém batůžku, jen ta poslední pořád chyběla. Nakonec jsem ticho přerušil. **„Františku?“**

„Ano?“

„Já vůbec nevím, kde hledat poslední část.“

Mužíček se usmál. **„Paráda.“**

Zastavil jsem se.

„Co je na tom parádního?“

„Přestal ses dívat kolem sebe.“

„Jak to myslíš?“

Ukázal mi na hruď. **„Začal ses dívat lidem sem.“**

Došli jsme zpátky na Staroměstské náměstí. Bylo plné lidí, stejně jako první den. Jen já už nebyl stejný. Najednou jsem si všímal věcí, které bych dřív přešel.

„Františku...“

„Ano?“

„Oni to vlastně umí, jen se jim musí trochu pomoct.“

„Kdo?“

„No přeci lidé.“

František přikývl.

Sedli jsme si na lavičku. Vtom se ozvalo známé... **Cink.**

.
Otevřel jsem batůžek. Uvnitř ležel poslední kelímek – Tygr Mangouš od **GELAD'ORO** a vedle něj malá kartička. **Strach není nepřítel. Nepřítel je nechat strach rozhodovat za sebe.**

„Tentokrát není pro nikoho jiného."

Nechápavě jsem se podíval na Františka. **„Tak pro koho?"**

Usmál se. „**Pro tebe."**

Překvapeně jsem zamrkal. **„Pro mě?"**

Přikývl. **„Celou dobu jsi pomáhal ostatním najít to nejlepší v nich."**

„A teď?"

„Teď je řada na tobě," řekl František.

Chvíli jsem mlčel. Pak jsem tiše řekl: **„Já mám strach."**

František se usmál. **„Já vím."**

„Bojím se, že se nám to nepovede."

Neodpověděl.

„Bojím se, že zklamu tebe... Tomšose... i všechny ostatní."

Na chvíli bylo ticho. Pak František klidně řekl: **„Víš, co mají společného všichni, které jsme na naší cestě potkali?"**

Zavrtěl jsem hlavou.

„Každý z nich měl strach."

Vzpomněl jsem si. Strážce času se bál odložit své hodiny. Můj odraz se bál přiznat, že není dokonalý. Holčička se bála, že zůstane bez přátel. Čáp se bál znovu vzlétnout a děvče se bálo, že zapomene na babičku.

.

.
A já... Já jsem se bál, že selžu. **„Takže strach je normální?“** zeptal jsem se.

František přikývl. **„Úplně.“**

„A jak se ho člověk, ehm… teda hračka zbaví?“

Mužíček zavrtěl hlavou. **„Nezbaví.“**

„Ne?“

„Ne.“

Podíval se mi do očí. **„Jen se naučí jít dál, i když tam pořád trochu je.“**

Dlouho jsem se díval na kartičku. Pak jsem otevřel kelímek, ochutnal jsem. Mango bylo sladké, ale cítil jsem v něm i jemnou kyselost. Přesně jako když člověk udělá něco, čeho se dlouho bál. Najednou jsem si všiml něčeho zvláštního.

Stál jsem na náměstí. Díval jsem se na Orloj, ale ani jednou jsem se k němu nevydal. Čekal jsem, až budu mít jistotu. Až budu vědět, že všechno dobře dopadne.

František se usmál. **„Na co čekáš?“**

„Až přestanu mít strach.“

Mužíček se tiše zasmál. **„Pak bys čekal celý život.“**

Podíval jsem se na něj. **„Tak kdy mám udělat první krok?“**

„Právě teď.“

Srdce mi bušilo tak silně, až jsem ho skoro slyšel. Nevěděl jsem, co mě čeká. Nevěděl jsem, jestli to zvládnu, ale udělal jsem první krok. Pak druhý. Pak třetí. Strach nezmizel. Šel se mnou, ale už mě nezastavil.

Vtom se batůžek sám otevřel. Šest zlatých úlomků se vzneslo do vzduchu, tiše se zastavily přede mnou. Jako by na něco čekaly.

.
Udělal jsem ještě jeden krok. A právě v té chvíli se mezi nimi objevilo malé zlaté světlo. Nepřiletělo z nebe, nevypadlo z Orloje, nevzniklo kouzlem. Zrodilo se z jediného obyčejného kroku. Z kroku, který jsem udělal navzdory svému strachu.

Světlo pomalu sílilo a proměnilo se v poslední, sedmý úlomek **Srdce orloje**. Opatrně jsem ho vzal do rukou. Byl teplý, jako kdyby opravdu tlouklo malé srdce. Jakmile se dotkl ostatních šesti částí, všechny se spojily jemnými zlatými paprsky a nad nimi se objevila zářivá sedmička. **7 ze 7.**

Podíval jsem se na Františka. **„Takže celou dobu čekal na mě?“**

Přikývl. „**Ano.“**

„Proč?“

Usmál se. „**Protože poslední část Srdce nikdy nenajde ten, kdo nemá strach, ale ten, kdo udělá krok dopředu, i když se bojí.“**

Dlouho jsem mlčel. Pak jsem se usmál. **„Víš, co jsem pochopil?“**

„Co?“

Podíval jsem se na zářící **Srdce orloje**. **„Že odvaha není silnější než strach.“**

František pozvedl obočí. **„A co tedy?“**

„Odvaha je rozhodnutí, že strach nebude řídit můj život.“

František přikývl. **„Přesně proto byl poslední.“**

Podíval jsem se na sedm spojených úlomků. **Srdce orloje** bylo konečně celé. Ale ručičky Orloje se ani nepohnuly.

„Františku...“

„Ano?“

„Takže ještě nekončíme?“

.
Usmál se. **„Ještě ne.“**

„Ještě nás něco čeká?“ zeptal jsem se.

.

.

Kapitola devatenáctá: Když se znovu rozbušilo Srdce orloje

Nikdy jsem nešel tak pomalu. Batůžek na zádech byl tentokrát těžší než jindy. Ne kvůli sedmi zlatým úlomkům, ale kvůli všemu, co jsem během cesty poznal.

Fantazie.

Odvaha.

Přátelství.

Odhodlanost.

Klid.

Vzpomínky.

A můj strach.

Každá z těch sedmi hodnot měla svůj příběh. A každý příběh změnil nejen někoho, koho jsme potkali, ale i mě.

František šel vedle mě mlčky. Když jsme došli ke Staroměstskému orloji, věž už nepůsobila tajemně. Spíš jako starý přítel, který na nás celou dobu trpělivě čekal.

„Tak jsme zpátky,“ zašeptal jsem.

František přikývl. **„Ano.“**

„A co teď?“ Usmál se.

„To už přece víš.“

Vyšli jsme po starých dřevěných schodech. Tentokrát jsem je nepočítal. Nepospíchal jsem. Už jsem věděl, že některé věci se nedají uspěchat. Za hodinovým strojem byly malé dřevěné dveře. Pomalu se otevřely. Uprostřed místnosti stál kamenný kulatý podstavec. Ten prázdný.

.
Batůžek se tiše zachvěl. Nebyl to zvuk. Bylo to, jako kdyby v něm tlouklo malé srdce. Pomalu jsem otevřel zip. Uvnitř už neležely žádné úlomky, leželo tam celé **Srdce orloje**. Nebylo větší než moje dvě dlaně. Jemně zářilo a tlouklo stejným rytmem jako hodiny za zdí.

Opatrně jsem ho vzal do rukou. Bylo teplé. Přistoupil jsem ke kamennému podstavci. Najednou jsem zaváhal.

„Františku…“

„Ano?“

„Co když něco pokazím?“

Mužíček se usmál. „**Pamatuješ si, co ses naučil jako poslední?“**

Podíval jsem se na něj. Pak na **Srdce.** Usmál jsem se. **„Že odvaha není nemít strach.“**

„Přesně tak.“

Zhluboka jsem se nadechl a položil **Srdce** na jeho místo. Na okamžik se nestalo vůbec nic. Pak se ozvalo tiché… **Tik. Tak. Tik. Tak.**

Celá věž se jemně zachvěla. Ozubená kola se znovu rozběhla, ale nezněla jako stroje. Zněla jako příběh. Jako kdyby každé kolečko vyprávělo o jednom člověku, který našel kousek dobra sám v sobě.

Ve stejnou chvíli se na Staroměstském náměstí rozezněl Orloj. Lidé zvedli hlavy. Ne proto, že odbila celá hodina, ale protože měli najednou chuť se na okamžik zastavit.

Maminka vzala za ruku svou holčičku. Dva kamarádi se na sebe usmáli. Mladík pomohl starému pánovi se schody. Prodavačka popřála zákaznici hezký den. Holčička dala drobeček vrabcům.

.

.
Byly to úplně obyčejné maličkosti, ale právě z takových maličkostí vznikají ty největší zázraky.

Podíval jsem se na Františka. **„To jsme udělali my?“**

Usmál se. **„Ne.“**

„Tak kdo?“

Podíval se dolů na náměstí. **„Lidé.“**

„Ale vždyť jsme my našli Srdce orloje.“

František zavrtěl hlavou. **„Ne, Tino.“** Položil mi ruku na rameno.

„My jste ho jen pomohli probudit.“

Nechápal jsem. František pokračoval. **„Srdce orloje nikdy nebylo jen tady.“** Ukázal na podstavec. Pak ukázal dolů na náměstí. **„Bylo vždycky i tam.“**

Dlouho jsem mlčel, a pak mi to konečně došlo. Nepotřeboval jsem najít poklad. Potřeboval jsem pochopit, že ten největší nosíme všichni v sobě. Vtom se celá místnost zalila zlatým světlem.

Podíval jsem se vedle sebe. František pomalu prosvítal. **„Ty… odcházíš?“**

Usmál se. **„Ne.“**

Překvapeně jsem zamrkal. **„Ne?“**

„Jen už mě nebudeš potřebovat tak jako dřív.“

Polkl jsem. **„Ale vždyť jsme kamarádi.“**

„A budeme dál.“ usmál se.

„Víš, proč?“

Zavrtěl jsem hlavou.

.

„Protože všechno, co jsem tě učil, už nosíš v sobě.“ Položil mi ruku na rameno. **„A pokaždé, když někomu pomůžeš, někoho vyslechneš, rozesměješ nebo se vedle něj jen posadíš, budu tam vlastně taky.“**

Udělali jsme si placáka a oba jsme se rozesmáli. A v té chvíli se František proměnil v tisíce drobných zlatých jiskřiček. Nevypařil se. Jen se rozletěl nad střechy Prahy.

Když jsem sešel dolů na náměstí, seděl na lavičce Tomšos. Jako by celou dobu věděl, že přijdu.

„Tak co, dobrodruhu?“ usmál se.

Sedl jsem si vedle něj. **„Už vím, co bylo Srdce orloje.“**

„A co tedy?“

Chvíli jsem se díval na lidi kolem sebe. Na děti. Na rodiče. Na babičky. Na dědečky. Na kamarády. Pak jsem se usmál. **„Nebyla to věc. Byla to připomínka.“**

„Čeho?“

„Že fantazie, odvaha, přátelství, odhodlanost, klid, vzpomínky i odvaha překonat strach už dávno žijí v každém z nás.“

Tomšos přikývl. **„A proč tedy stálo za to je hledat?“**

Usmál jsem se. **„Protože někdy potřebujeme někoho, kdo nám připomene to, na co jsme zapomněli.“**

Tomšos se usmál. **„Přesně proto stojí za to vyprávět příběhy.“**

Vtom se z batůžku ozvalo známé…**Cink.**

Překvapeně jsem otevřel přední kapsu. Uvnitř neležel žádný nový kelímek zmrzliny, jen malý dřevěný lístek. Byla na něm jediná věta. **Batůžek není na poklady. Je na radost, odvahu a dobro, které budeš rozdávat dál.**

.
Usmál jsem se. **„Takže… nekončí?“**

Tomšos se rozesmál. **„Copak sis opravdu myslel, že dobrodružství někdy končí?“**

Položil mi ruku na rameno. **„Dokud budou lidé potřebovat trochu fantazie, odvahy, přátelství, vytrvalosti, klidu, krásných vzpomínek nebo sílu udělat první krok navzdory strachu…“**

Podíval jsem se na batůžek. **„…ozve se Cink?“**

Tomšos mrkl. **„Přesně tak.“**

Nad Staroměstským náměstím se znovu rozezněl Orloj. **Tik. Tak.**

Lidé šli dál svými cestami. Někdo se usmál, někdo někomu pomohl. Někdo našel odvahu udělat první krok a já jsem věděl, že příběh **Srdce orloje** neskončil. Protože od té chvíle pokračoval v každém, kdo se rozhodl udělat svět alespoň o maličko hezčí.

A jestli se někdy ocitneš na Staroměstském náměstí, zastav se na chvilku u Orloje. Když budeš opravdu potichu poslouchat... možná uslyšíš: **Tik. Tak.**

.

.

Epilog

Možná si teď říkáš, že tenhle příběh skončil.

Já si to nemyslím.

Protože možná jednou půjdeš po ulici.

Potkáš někoho smutného.

Někoho, kdo se bojí.

Nebo někoho, kdo si přestal věřit.

A třeba se na chvíli zastavíš.

Usměješ se.

Pomůžeš.

Nebo se rozdělíš o něco dobrého.

A ani nebudeš tušit, že právě v tu chvíli se někde znovu rozeznělo...

Tik. Tak. A možná se František zase na okamžik usmál.

A jestli někdy potkáš někoho, kdo zapomněl snít, usmát se nebo věřit... nepřemýšlej, jak mu změnit život. Stačí si k němu sednout. Naslouchat. A třeba mu vyprávět jeden krásný příběh. Přesně tak totiž začalo i to moje dobrodružství.

A kdyby se někde náhodou ozvalo... Cink... možná právě začíná další dobrodružství. Tentokrát… tvoje.

.

